

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Holobrádi Emese Ügyvédi Iroda (Ügyvédi Iroda címe) által képviselt Felperes neve (Felperes címe) felperesnek, a Strausz Ügyvédi Iroda (Ügyvédi Iroda címe) által képviselt Alperes neve (alperes címe) alperes ellen tartozás megfizetése iránt indított perében, a Székesfehérvári Törvényszék 2013. december 9-én meghozott 22.G.40.014/2013/22. számú ítélete ellen az alperes 23. sorszámú fellebbezése folytán a 2014. február 26-án és március 26-án megtartott nyilvános folytatólagos tárgyalások alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben az alábbiak szerint változtatja meg:

Kötelezi az alperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 244.161.956 (kétszáznegyvennégy millió-százhatvanegyezer-kilencszázötvenhat) forint tőkét, és ezen összegből 3.079.694 (hárommillió-hetvenkilencezer-hatszázkilencvennégy) forint után 2012. május 24-től 41.874.951 (negyvenegymillió-nyolcszázhetvennégyezer-kilencszázötvenegy) forint után 2012. június 24-től, 55.586.752 (ötvenötmillió-ötszáznyolcvanhatezer-hétszázötvenkettő) forint után 2012. július 24-től, 4.068.320 (négy millió-hatvannyolcezer-háromszázhusz) forint után 2012. augusztus 24-től, 16.539.239 (tizenhatmillió-ötszázharminckilencezer-kétszázharminckilenc) forint után 2012. szeptember 24-től, 75.814.193 (hetvenötmillió-nyolcszáztizennégyezer-százkilencvenhárom) forint után 2012. október 25-től, valamint 47.198.807 (negyvenhétmillió-százkilencvennyolcezer-nyolcszázhet) forint után 2012. november 25-től a kifizetés napjáig járó féléves időszakonként, 2013. június 31-ig a késedelemmel érintett naptári napot megelőző utolsó érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegét, 2013. július 1-től a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8% ponttal növelt összegét.

Kötelezi alperest az államnak külön felhívásra 980.000 (kilencszáznyolcvanezer)

forint, felperest pedig 520.000 (ötszázhuszezer) forint együttes első- és másodfokú eljárási illeték megfizetésére.

Kötelezi továbbá alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 3.393.000 (hárommillió-háromszázkilencvenháromezer) forint + áfa első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Kötelezi felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg alperesnek 507.000 (ötszázhétezer) forint + áfa első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a peres felek között 2011. június 30-án határozatlan időre szóló szerződések (továbbiakban: Megállapodás és Külön Megállapodás) jöttek létre. A megállapodás szerint az alperes mint eladó, és az A E S mint vevő (kereskedő) között 2011. június 22. napján létrejött villamos energia adásvételi keretszerződésre tekintettel az alperes szállítási kötelezettséget vállalt a cégcsoporton belüli, az A E S magyarországi fióktelepével mérlegkörü szerződést kötött cégek által a menetrendben rögzített mennyiségre szóló villamos energia központi értékesítésére. Az alperes a villamos energia szállítási kötelezettségét úgy teljesítette, hogy annak egy részét saját erőműveiben állította elő, míg a hiányzó részre termelési szerződést kötött más erőművekkel. A peres felek közötti megállapodás ilyen villamos energia termelésére vonatkozó termelési szerződés volt. A megállapodás rögzítette az egyedi szerződés alapján a felperes által biztosított és termelt energia menetrendi szolgáltatása elszámolásának alapelveit. A megállapodás 1.a. pontja alapján az E Kft. az egyedi szerződés szerint a mérlegkör tagok, így a felperes által az alperesen keresztül a mérlegkör felelősnek (A E S) leadott és mérlegkör által elfogadott menetrenddel egyezően villamos energia szállítására vállalt kötelezettséget, a kereskedő pedig köteles volt az egyedi szerződés szerint az energiát átvenni és annak vételárát megfizetni.

A megállapodás 1.b. pontja szerint a felperes fűtőerőmű, mint mérlegkör tag köteles volt menetrendet adni a teljesítendő villamosenergiáról és azt a mérlegkör felelős (A S) részére megküldeni. A menetrend megküldésével a mérlegkör tag kötelezettséget vállalt a menetrendben rögzített villamos energia szállítására. A mérlegkör tagok által megtermelt villamos energiáról az alperes volt köteles a szállítást követő hónapban a kereskedőnek (A S) számlát küldeni. A kereskedő az alperes által kiállított, az összes mérlegkör tag termelésére vonatkozó számla alapján a mérlegkör tagoknak járó ellenértéket az alperes által erre a célra létrehozott elkülönített bankszámlára átutalás útján fizette meg. Az alperes pedig a megállapodás 1.d. pontja alapján a kereskedőtől befolyt vételárat a bankszámlán történő jóváírást követő két munkanapon belül a felperes erőműnek, illetve a

további, a mérlegkörben résztvevő erőműveknek utalta át. A megállapodás 6. pontja szerint a felek a szerződést közös megegyezéssel bármikor megszüntethették, illetve azt bármelyik fél jogosult volt egyoldalúan, indokolás nélkül felmondani, amennyiben egyedi szerződések nem kerültek megkötésre, vagy már nincsenek hatályban, illetve ha a keretszerződés már nincs hatályban. Ezen kívül a felek megállapodtak abban, hogy a közöttük lévő megállapodás megszűnésének esetei megegyeznek a keretszerződés - melyet az E Kft. alperes és a kereskedő (A S) 2011. június 22. napján villamos energia adásvételére kötött -, megszűnésének eseteivel. Az alperes és az A S között 2011. június 22-ét követően folyamatosan a per során is fennállt a villamos energia adásvételi keretszerződés, annak alapján egyedi szerződéseket csak 2012. május 31-ig kötöttek meg igazolhatóan. 2011. május 18-án az A E S képviselője aláírta és megküldte a 2012. július 1. és 2012. szeptember 30-a közötti időszakra vonatkozó egyedi szerződést az alperesnek, annak az alperes által is aláírt példánya azonban a perben nem került becsatolásra. Ezen egyedi megállapodás rögzítette a teljesítendő energiamennyiséget és annak egységárát 66,50 euró/MWH összegben. A peres felek, de az alperes és a kereskedő, illetve az alperes és a mérlegkörhöz tartozó többi fűtőerőmű közötti elszámolás is ennek a megállapodásnak az alapján történt 2012. június-szeptember hónapokban.

A peres felek közötti megállapodás és külön megállapodás megszüntetése tárgyában a peres felek tárgyalásokat folytattak, ennek keretében az alperes, mint a felperes társaság tagja a felperesi társaság 2012. január 25-én megtartott taggyűlésén javaslatot tett a felek közötti villamos energia értékesítése tárgyában kötött szerződések 2012. május 1-jei hatállyal közös megegyezéssel történő megszüntetésére. A társaság tagjai azonban a peres felek közötti megállapodás megszüntetésére vonatkozó érvényes határozatot nem hoztak. Az alperes az A S villamos energia kereskedővel 2012. május 31. napjáig a villamos energia termelésre vonatkozó, annak feltételeit szabályozó egyedi megállapodásokat megkötötte. A peres feleknek a szerződés közös megegyezéssel történő megszüntetése iránti tárgyalásai nem vezettek eredményre. Az alperes 2012. február 9-én kelt, de az felperesnek igazolhatóan meg nem küldött felmondással kívánta 2012. május 31. napjával felbontani a felek között 2011. június 30-án kötött megállapodást és külön megállapodást. A felmondásban arra hivatkozott, hogy a felperes gazdálkodása veszteséges, likviditása gyorsan romlik, működése adósság szolgálati kötelezettségének teljesítése meghaladja a társaság teljesítőképességét, jelentős és súlyos változás állt be gazdálkodásában, melyre teljesítési garanciát nyújtani nem képes, a villamos energia termelése bizonytalanná és kiszámíthatatlanná válhat. Így termelési és értékesítési közösségben maradása veszélyeztetheti a többi termelő működését. A felmondás per anyagát képező példányán a felperesi társaság volt képviselőjének aláírása látható azzal, hogy a felmondás egy példányát 2012. május 23-án, azaz a felmondási idő lejártát megelőzően személyesen átvette. A felmondás azonban a felperes irattárában nem volt fellelhető, az időközben megindult felszámolásban a moratórium időszaka alatt az iratokkal a vagyonfelügyelő részére átadásra nem került, az a felszámolás kezdő időpontjáig a vagyonfelügyelő részére nem vált ismertté. Erre figyelemmel a

vagyonfelügyelőként eljár felszámoló a felek közötti megállapodást és külön megállapodást (F/10.) szám alatti 2012. szeptember 24-én írt levelével a Cstv. 47. § (1) bekezdése alapján azonnali hatállyal felmondta. A peres felek közötti megállapodás és külön megállapodás ezzel a felmondással szűnt meg igazolhatóan, a felmondást alperes meghatalmazottja 2012. szeptember 25-én átvette.

A felperes a villamos energia termelését 2012. szeptember 24. napján beszüntette, ezen időpontig azonban a szerződés szerinti és a kereskedővel egyeztetett kötelezettségét a felek közötti megállapodás és külön megállapodás, illetve az alperes és A S kereskedő közötti, a termelés mennyiségét és az átvételre kerülő villamos energia vételárát meghatározó külön megállapodás alapján ténylegesen teljesítette.

A felperes keresetében 280.982.449 forint tőke és ezen összeg késedelmi kamatai megfizetésére kérte az alperes kötelezését a Ptk. 379. § (1) bekezdése, valamint 301/A. §-a alapján. Előadta, hogy a felek közötti megállapodás alapján szerződésszerűen teljesített, alperes a felperes teljesítésével összefüggésben szavatossági igényt nem érvényesített, a teljesítéseket elismerte, a felperes által kibocsátott számlákat azonban csak részben egyenlítette ki, a 2012. augusztus és szeptember hónapban kiállított számlák alapján egyáltalán nem teljesített, míg a 2012. március-július hónapokra kiállított számlák alapján azok ellenértékét csak részben fizette meg, annak ellenére, hogy a számlákat befogadta és a felperes teljesítését nem vitatta.

Alperes a felperesi kereset jogalapját és összepszerűségét is vitatta. Előadta, hogy a 2012. augusztus és szeptember hónapra követelt összegeket nem tartja nyilván, azokkal nem tartozik. Állította, hogy a felek közötti 2011. június 30-án kelt megállapodást és külön megállapodást 2012. február 9. napján kelt 10-23/2012. iktatószámú levelében 2012. május 31. napjára felmondta, ezért a megállapodások a felmondás napján megszűntek. A megállapodás hiányában egyedi szerződések szerint biztosította a felperes által a 2012. június-július-augusztus hónapokban termelt villamos energia értékesítését. Hivatkozott arra, hogy ebből eredően 95.655.000 forint összegű kára keletkezett, melyet beszámítási kifogásként kíván érvényesíteni a Cstv. 38. § (3) bekezdésére tekintettel. További beszámítási kifogást terjesztett elő 62.959.905 forint összegben menedzsment díj jogcímén, melynek gazdasági tartalma üzemviteli, karbantartási, felújítási, illetve beruházási tevékenység, illetve irányítás amelyből 36.670.069 forintot a felszámoló először visszaigazolt, majd azt vitatta. További beszámítással élt a felperes felszámolási eljárásában hitelezőként bejelentett K Kft. 85.730.743 forint összegű követelése vonatkozásában arra hivatkozva, hogy a K Kft. 2012. december 31. napjával beolvadt az E Kft. alperesi társaságba, így az alperes a K Kft. általános jogutódjává vált.

Felperes a beszámítási kifogások elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének helyt adva kötelezte alperest a felperes javára 280.982.449 forint összeg és késedelmi kamatai, valamint 2.600.000 + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltség felperes javára történő megfizetésre, valamint

az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

A határozat indokolásából kitűnően a peres felek között az általuk megkötött megállapodás és külön megállapodás annak megkötésétől egészen a felszámoló általi felmondásig 2012. szeptember 24. napjáig érvényben volt. Ennek alapján felperes a szerződés szerint, illetve a peres felek, valamint a villamos energia kereskedő A S-vel folytatott egyeztetések szerint szerződésszerűen teljesített. Ezt a tényt az első fokon eljáró bíróság az alperes munkavállalója P S J, az alperes érdekében eljáró H T tanú, valamint R L és K L tanúk vallomásaival alátámasztottnak találta. Rögzítette, hogy a felperes teljesítésének alperesnél történő egyeztetését és nyilvántartását végző H T, és az alperesnél a teljesített mennyiség számlázásért felelős P S J sem bírt arról tudomással, hogy a felperes és alperes közötti megállapodások az alperes felmondása folytán 2012. szeptember 24-ét megelőzően megszűntek volna. Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy e körben az alperes előadása ellentmondásos volt, egyrészt arra hivatkozott, hogy a felek között szerződés már nem volt, másrészt pedig arra, hogy a felek között egyedi megállapodások alapján vette át felperestől a villamos energiát. Ezért az alperes felmondásával kapcsolatban az első fokon eljáró bíróság a felperesi tényelőadást vette figyelembe. Utalt még e körben az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperes felszámolási eljárása során az alperes által bejelentett vitatott hitelezői igény elbírálása tárgyában folyamatban volt eljárásban a bíróság kifejezett felhívására sem csatolta az alperes az általa hivatkozott felmondást, és annak sem adta indokát, hogy a volt képviselője által - állítása szerint - 2012. május 23-án átvett felmondás miért nem volt fellelhető annak jelen perbeli csatolásáig az irattárában, illetve hogy azt a felperes irataival együtt az alperes volt képviselője miért nem adta át a felperes felszámolójának. Vizsgálta az első fokon eljáró bíróság a felmondásban hivatkozott felmondási ok megalapozottságát is. Megállapította, hogy az a felmondás időpontjában egyrészt nem volt igazolhatóan megállapítható, másrészt a felek közötti szerződés felmondásával kapcsolatos indokok teljesülését az alperes nem igazolta. Alperes perben tett nyilatkozata szerint a felmondás alapja az alperes és az A S közötti keretmegállapodás, amelyre a felek közötti megállapodás és külön megállapodás is hivatkozik, mint felmondási indokokat tartalmazó megállapodásra. Az alperes által csatolt, közte és az A S közötti keretmegállapodás 18.3. pontja szerint a felek közötti megállapodás akkor mondható fel, ha egyedi szerződések már nem kerültek megkötésre, vagy már nincsenek hatályban. Ez esetben 30 napos felmondási idővel bármelyik fél jogosult a keretszerződést egyoldalúan felmondani. Ilyen rendelkezést tartalmaz a peres felek közötti megállapodás 6. pontja is. E szerint a felek megállapodnak, hogy a megállapodás megszűnésének esetei megegyeznek a keretszerződés megszűnésének eseteivel. A keretszerződés 18.3. pontja értelmében a szerződés a felek kölcsönös írásbeli megállapodásával, vagy valamelyik fél súlyos szerződésszegésének következményeként szüntethető meg. Súlyos szerződésszegésnek minősülnek a 18.3. pont A-F pontja szerinti esetek, melyek közül a C pontban foglaltak szerint súlyos szerződésszegés, ha valamelyik fél a 18. cikkben foglalt kötelezettségének megsértésével nem nyújt teljesítési garanciát jelentős változás bekövetkezése esetén. A 14.1. pont alapján bármely olyan esetben amikor az egyik fél (a továbbiakban: az igénylő fél) jóhiszeműen arra a következtetésre jut, hogy a másik fél arra vonatkozó képessége, hogy a

szerződés alapján vagy bármely hitelbiztosítéki dokumentum alapján az őt terhelő kötelezettségek teljesítése jelentősen meggyengült (a továbbiakban: a jelentős változások) akkor az igénylő fél írásban kérheti, hogy a másik fél vagy nyújtson számára biztosítékot, vagy emelje meg a biztosíték összegét az ott felsorolt biztosítékok közül olyan formában és mértékben, hogy az megfeleljen az igénylő fél ésszerű elvárásainak (a hivatkozott biztosítékok bármelyike „teljesítési garancia”). E pont szerint az igénylő fél írásos értesítésének kézhezvételétől számított 5 napon belül a másik fél köteles a kérelmező fél részére a kért teljesítési garanciát nyújtani. A perbeli esetben megállapítható volt, hogy a felmondásban az alperes ugyan általánosságban hivatkozott a felperes likviditásának romlására, adósság szolgálati kötelezettsége teljesítésének elnehezülésére, teljesítőképességében történt jelentős és súlyos változásra, azonban nem hivatkozott felmondási okként arra, hogy mindezek alapján a felperes az alperes részére teljesítési garanciát írásbeli felhívás ellenére nem nyújtott. A felmondásból az sem állapítható meg, hogy teljesítési garancia nyújtására az alperes a felperest a hivatkozott keretmegállapodás 14.1. pontja szerint felhívta volna. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az alperes, bár hivatkozott a felperes teljesítőképességének súlyos megromlására, nem igazolta azon eljárás lefolytatását, amely alapján a felmondásra jogosult lett volna. Utalt az első fokon eljáró bíróság a Ptk. 321. § (1) bekezdésére és rögzítette, az alperes nem igazolta, hogy a felmondás oka, azaz a felperes gazdálkodásában bekövetkezett jelentős és súlyos változás a felmondásra vonatkozó nyilatkozat keltének időpontjában fennállt volna, illetve nem igazolta azt sem, hogy ez az ok fennállt, az általa hivatkozott keretmegállapodás 14.1. pontja szerinti eljárást lefolytatta volna és azt követően küldte volna a felmondásra vonatkozó nyilatkozatát a felpereshez. Ezért az alperes perben becsatolt 2012. február 9-én kelt, a felpereshez intézett felek közötti megállapodás és külön megállapodás felmondására vonatkozó nyilatkozatát érvényes felmondásként nem fogadta el. A szerződés tehát a felszámoló által történt felmondásig hatályban volt, ebből következően a felperes által nem vitatott mértékű teljesítés alapján a Ptk. 379. § (1) bekezdése szerint köteles az átvett szolgáltatás ellenértékét alperes felperesnek a kereseti kérelemben foglaltak szerint megfizetni.

Ítéletében az elsőfokú bíróság az alperes beszámítási kifogásait is elbírálta. Idézte a Ptk. 296. §-át, valamint a felperes felszámolási eljárására irányadó, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 36. § (1) és 38. § (3) bekezdésében írtakat. Felperes a per során úgy nyilatkozott, hogy az alperesi társaság bejelentett követeléseként a felszámoló 200.000 forint regisztrációs díjra vonatkozó követelést tart nyilván, ezt az állítását felperesnek alperes nem cáfolta. Ezen összegre vonatkozóan az alperes beszámítási kifogást a perben nem terjesztett elő. Így az elsőfokú bíróság megállapította, hogy alperesnek a perben beszámítható követelése nem volt. Utalt arra, hogy az alperes kártérítési követelésként érvényesített 95.655.000 forint összegű beszámítani kívánt követelését a felszámolást elrendelő bíróság vitatott hitelezői igényként elbírálta és a hitelezői igényként történő nyilvántartásba vétel iránti kérelmet elutasította. A 24.524.074 forint összegű kártérítési igényt érintően az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy alperes a felperes felszámolójához intézett 2013. március 7-én kelt levelével

jelentette be ezt az igényét, a kár bekövetkezésének időpontjaként 2013. február 28-át határozta meg. A Cstv. 38. § (3) bekezdése a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelés beszámítására ad lehetőséget, míg a felszámolás kezdő időpontját követő követelés beszámítását ebből következően kizárja. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy e kártérítési követelés azért sem számítható be, mert annak nyilvántartásba vételét a felszámoló jogszerűen tagadta meg, mert a hitelezői igénybejelentésre nyitva álló jogvesztő határidő elteltét követően történt meg annak bejelentése. Utalt a Cstv. 37. § (1), (2) és (3) bekezdésére, valamint a 67. § (2) bekezdésére, továbbá arra, hogy a 120 napos jogvesztő határidő 2013. január 14-én eltelt, így a 2013. február 28-án bejelentett (felszámolási költségeknek nem minősülő) hitelezői igény nyilvántartásba vételét a felszámoló jogszerűen tagadta meg. Kifejtette, hogy az alperes által menedzsment díjként beszámítani kívánt, a 2012. első félévre vonatkozó 36.670.069 forint összegű hitelezői igény elbírálása a felszámolási eljárás során megtörtént, a Fővárosi Ítéltábla végzésével jóváhagyott elsőfokú határozat értelmében ez a követelés azért nem került nyilvántartásba vételre a felszámolás során, mert azt az alperes már beszámította a felperes követelésébe, így az a beszámítás folytán megszűnt, megszűnt követelés a jelen perben pedig már nem számítható be. Az alperes menedzsment díjként érvényesíteni kívánt követelésével összefüggően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az összesen 26.289.836 forint összegben a 2012. év első negyedévre még el nem számolt, illetve 2012. év negyedik negyedévre, azaz a felszámolás időszakára eső, az alperes által követelt menedzsment díj 2013. január 10-én kelt, és január 21-én esedékessé váló 4.377.789 forint összegű számláját 2013. január 10-én küldte felperes felszámolójának, illetve a 2013. március 7-i levelében küldte el a 2012. szeptember 14. és december 31. közötti időszakra vonatkozó 22.842.758 forint összegű, 2013. február 27-én kelt és 2013. március 7-én esedékessé váló követelésre vonatkozó számláját a felszámolónak. Ezen összegekre az alperesnek hitelezői igénybejelentést kellett volna tennie a felperes felszámolójánál. A felperes azonban csak a számlák megküldését igazolta, a hitelezői igénybejelentés szabályszerű megtörténtét nem. Ennek igazolása esetén sem lehetne viszont e követeléseket beszámítani, figyelemmel arra, hogy a hitelezői igénybejelentésre vonatkozó 2013. január 14-én eltelt jogvesztő határidő utáni bejelentések alapján a felszámoló e követeléseket már nem vehette volna nyilvántartásba. Az elsőfokú bíróság kiemelte azt is, hogy az alperes maga sem minősítette e követeléseket olyan felszámolási költségnek minősülő követeléseknek, amelyekre ne kellett volna igénybejelentést tennie. Utalt arra is, hogy részben ezen menedzsment díjakkal, részben pedig a 2013. év első félévre vonatkozó,összepszerűségében meg nem határozott és külön beszámítási nyilatkozattal nem érvényesített menedzsment díjakkal kapcsolatban maga az alperes nyilatkozott úgy, hogy menedzsment tevékenység a felszámolás időszaka alatt az alperes részéről lényegében a felperesi társaság felszámolásában a felperes által kötendő egyezség előkészítésére szorítkozott. E körben a felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a menedzsment tevékenységként megjelölt tevékenység nem tartozik az alperes által a felperes társasági szerződése szerint végezhető mellékszolgáltatások (üzemviteli, karbantartási, felújítási, beruházási tevékenység) körébe, így a ténylegesen elvégezett tevékenység alapján

menedzsment díj nem jár részére. Végezetül az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az alperes K Kft-től jogutódlással megszerzett 85.730.743 forint összegű követelése beszámítására vonatkozó igényét sem, mivel e követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában a K Kft. volt, amely beolvadt az E Kft. alperesbe. A K Kft. a közhiteles cégnyilvántartás adatai szerint a beolvadás folytán 2013. október 2. napjával szűnt meg. Utalt e körben az első fokon eljáró bíróság a Cstv. 38. § (3) bekezdésére, és megállapította, hogy bár az alperes általános jogutódja a K Kft-nek, amely szintén hitelezője volt a felperesi társaságnak a felszámolási eljárásban, azonban a hivatkozott jogszabályi rendelkezés, ellentétben a Cstv. 36. § (1) bekezdésével, amely csak az engedményezett követelések beszámíthatóságát zárja ki, kizárja minden jogutódlással szerzett követelés beszámításának a lehetőségét. Ez a két jogszabályhely együttes értelmezéséből következik, és megfelel a felszámolási eljárás céljának, mely szerint valamennyi hitelező kielégítése csak a csődtörvényben írt szabályok szerint történhet. Abban az esetben ugyanis, ha a cégjogi jogutódlással szerzett követelés beszámítható lenne a felszámolási eljárás során történt jogutódlás alapján, úgy a jogutód hitelező olyan hitelezői követelést számíthatna be, amellyel a felszámolás kezdő időpontjában nem rendelkezett. Ezzel egyidejűleg be nem számítható követelés utólag beszámíthatóvá válhatna, amit a Cstv. 36. § (1) bekezdése és 38. § (3) bekezdése egyértelműen kizár. A beszámítás ilyen módon való lehetővé tétele a többi hitelezőt megelőző hitelezői kielégítésre teremtene lehetőséget. Mindezek alapján az első fokon eljáró bíróság nem látta megállapíthatónak, hogy az alperes perben beszámítani kívánt követelései beszámíthatóak lennének. Így arra az álláspontra helyezkedett, hogy nincs olyan felperessel szembeni beszámítható követelése alperesnek, amely a tartozását csökkentené. Ezért a kereseti kérelemnek megfelelően marasztalta alperest a felek közötti megállapodás alapján az őt terhelő szállítási szerződés szerinti tartozás megfizetésére, annak Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamataival együtt.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletét az alperesi érvelés figyelmen kívül hagyásával, a felperes, illetve a tanúk által elmondott közvetett információk egyoldalú figyelembe vételével hozta meg. Az ítélet még csak utalást sem tartalmaz az alperesi beszámítások és jogviszonyhoz szorosan tapadó kifogásaira és érdemi ellenkérelmére. Sérelmezte azt is, hogy a jelen ítéletet eredményező peres eljárásban a bíróság ugyanazon tanácsa járt el, amely a felszámolási eljárásban a hitelezői panaszokat elbírálta, és ahol a fenti eljárás már ezen eljárásokban is észrevételezésre és sérelmezésre került. Alperes határozott álláspontja, hogy a hitelezői minősége fennáll, és még elbírálatlan hitelezői követelések állnak fenn alperes részéről. Hangsúlyozta, hogy a 95.655.000 forint összegre vonatkozóan előterjesztett beszámítási kifogást az első fokon eljáró bíróságnak arra hivatkozással találta alaptalannak és nem vizsgálta, mert azt a felszámoló nem tartja nyilván. Idézte a Cstv. 38. § (3) bekezdésében írtakat, melyből azt a következtetést vonta le, hogy mivel az alperes hitelező, úgy a kifogást az első fokon

eljár bíróságnak érdemben vizsgálnia kellett volna.

A 24.524.074 forint összegű beszámítási kifogást pedig arra figyelemmel nem vizsgálta, mert az volt álláspontja, hogy csak a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelés beszámítására van mód, illetőleg mert véleménye alapján az a 120 napos jogvesztő határidő után került bejelentésre. Alperes e megállapítással sem ért egyet, hiszen kártérítés jogcímén jelentette be a tárgybani beszámítási kifogását, az a felszámoló jogsértő magatartásával ok-okozati összefüggésben merült fel, és 2013. február 28-án beállt kárigényét tartalmazza. A károkozó magatartás a működésében fenntartott, stratégiaileg kiemelt jelentőségű üzem irányításával, a felszámolás kezdő időpontját követően valósult meg, a kár pedig a 2013. február 28. napján ilyen összegű fizetési kötelezettsége teljesítésével következett be. A kártérítési igénye a működő üzemmel kapcsolatban nem lehet sem elévült, sem elkészt, mert ahogy maga az ítélet is rögzíti, a keletkezését követő 8 napon belül az igényét bejelentette. Idézte a Cstv. 37. § (2) bekezdését, melyből arra a következtetésre jutott, a csődtörvény további szabályaiból az vezethető le, hogy a felszámolás alatt keletkező követelések a keletkezésükkor beszámíthatók, jelen esetben vitathatatlanul az által aki annak keletkezésékor hitelezőnek minősült. A felszámolás alatt keletkezett követelését alperes határidőben, a keletkezését követően azonnal bejelentette, azzal pedig a felszámoló járt el törvénytelenül, hogy az általa vitatni kívánt követelést nem terjesztette a törvényszék elé. Az erre megállapított határidő a felszámoló részéről jogvesztő, így a bejelentés szerint a hitelezői követelést nyilvántartásba vettnek kell tekinteni, ezáltal pedig a felperes részéről az ismertté vált és beszámítható.

A 36.670.069 forint összegű beszámítási kifogás tekintetében alperes azt fejtette ki, hogy a beszámítás joghatásával alperes is tisztában van, de éppen a jelen per a legjobb bizonyítéka annak, hogy a nyilatkozat megtétele ténylegesen még sem eredményezi a követelés megszűnését. Nem vizsgálta ugyanis az első fokon eljár törvényszék, hogy a beszámítást ténylegesen végrehajtotta-e a felszámoló, hiszen épp azért kellett alperesnek a korábbi beszámítását jelen perben a felperessel szemben érvényesíteni, mert a követelését nem csökkentette felperes. Az első fokon eljár bíróság kritika nélkül tette magáévá a felperes logikátlan és rosszhiszemű előadását. Nem vizsgálta, hogy erre figyelemmel a keresetösszegezés szerűsége megfelel-e a beszámításnak, az nincs ténylegesen csökkentve. A felperest képviselő felszámoló (a felszámolást megelőzően vagyongfelügyelő) sem a felszámolás előtt, sem annak kezdő időpontját követően ezt az összeget semmilyen követelésbe nem írta jóvá.

A 26.289.836 forint összegű beszámítási kifogás tekintetében alperes azt hangsúlyozta, hogy a befektetési megállapodásban és a társasági szerződésben nevesített feladatait végezte el olyan megállapodások alapján, amelyek alapján felperes továbbra is működik, és amely alapján Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzata követelését elismerte, és a mai napig is elismeri. A számla összege a felszámoló adatszolgáltatásán alapszik, akkor még nem tartotta ezt aggályosnak, és amelynek jogalapja ugyanaz amely a korábban beszámítani állított, és ilyen módon elismert, csak ténylegesen jóvá nem írt 36.670.069 forint összegű beszámítási kifogás. Alperes utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet is azt emeli ki, hogy az alperes maga sem minősítette a követeléseit felszámolási költségnek. Utalt arra,

hogy a felperest képviselő felszámoló semmit nem fogadott el alperestől, így alperes minden módon igyekezett a követelésének érvényt szerezni, ezért be is jelentette azt. Alperes „minősítése” sem a felszámoló előtt, sem a törvényszék előtt nem releváns, azt a törvényszéknek kell megítélnie. Ugyanakkor felperes mégis felszámolási költségként kellett, hogy minősítse, mert a vitatását szintén nem terjesztette a törvényszék elé elbírálásra.

Alperesnek a K Kft. beolvadása révén érvényesített beszámítási kifogása, melyet a Székesfehérvári Törvényszék nem vizsgált arra hivatkozással, hogy e követelés jogosultja nem az alperes volt, ugyancsak alapos, mivel az elsőfokú ítéletben hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből nem következik az első fokon eljáró bíróság álláspontja. Az engedményezés kivételével a jogszabály semmilyen jogutódlásról nem tesz említést, másrésről pedig kifejezetten a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 70. § (1) bekezdésével ellentét. E szerint ugyanis az átalakulással létrejövő gazdasági társaság az átalakult gazdasági társaság általános jogutódja. A jogutód gazdasági társaságot illetik meg a jogelőd gazdasági társaság jogai, és terhelik a jogelőd gazdasági társaság kötelezettségei, ide értve a kollektív szerződésben foglalt jogokat és kötelezettségeket is. Az ítélet tehát a csődtörvény kifejezett előírásának hiánya mellett egy kifejezett törvényi rendelkezésnek mond ellent. A jelen per alperese ugyanaz a személy a fenti jogszabályhely alapján, mint a felszámolás kezdő időpontjában volt. A K Kft. az alperessel azonos személlyé vált. A gazdasági társaságoknak joguk van az átalakulásra, ha a törvényi feltételek fennállnak. Ezeknek mindenben megfeleltek az átalakulásban részt vett társaságok, akik nem a megszűnésüket, hanem az egyesülésüket határozták el. Alperes kifejezetten elfogultnak tartja az első fokon eljáró törvényszéknek az ítélet szövegéből is kitűnő megállapítását, miszerint az átalakulásra azért került sor, hogy a többi hitelezőt megelőzően történjék hitelezői kielégítés. Az átalakulás során nem csupán jogok, de jelentős kötelezettségek terhelik a jogutód alperesi társaságot, melyek mértéke igazolja, hogy a jelen per, vagy az abban érvényesíthető jog semmilyen befolyással nem bírt az átalakulás elhatározására. Alperes azt is kétségesnek tartja, hogy csak a hitelezői követelések beszámíthatósága miatt számítani kellene a gazdasági társaságok ilyen célú átalakítására, hiszen az ezzel járó és szükséges cselekmények, kiadások önmagukban teszik azt irracionálissá. Alperes álláspontja az, hogy bármilyen indok alapján éltek az átalakulásban részt vevő felek a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvényben biztosított jogukkal, az átalakulás joghatása az, hogy az alperes részévé vált K Kft. jogait már alperes jogosult érvényesíteni. Alperes nem ért egyet továbbá az első fokon eljáró törvényszéknek a 2011. június 30. napján létrejött megállapodás és külön megállapodás felmondása körülményei körében tett megállapításaival sem. Alperesi álláspont szerint a benyújtott bizonyítékokkal szemben indokolatlanul fogadta el valónak a bíróság a felperes pusztá állítását.

Alperes fellebbezés kiegészítésében továbbra is az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Hangsúlyozta, alperes nem ismerte el szerződésszerűnek a felperes teljesítését, ez álláspontja szerint megalapozatlanná teszi az elsőfokú bíróság ítéletét, mivel az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta a kereseti követelés összecszerűségét,

arra érdemi bizonyítást sem folytatott le. Alperesi vitatással szemben igazolás és bizonyítás nélkül fogadta el a felperesi állítást. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság - álláspontja szerint - a megállapodás és külön megállapodás felmondására vonatkozó dokumentumot, mint bizonyítékot figyelmen kívül hagyta, miután ehhez az állításához felperesnek nyilvánvalóan érdeke fűződött, a magánokirat tartalmával szemben a felszámoló semmivel nem igazolt tagadása legkevesebb a felajánlott tanúbizonyítási indítványnak megfelelő bizonyítás indokolt lett volna, ennek mellőzése sem került az ítéletben nevesítésre. Hangoztatta, a felmondás vonatkozásában az ítéletben kifejtett indoklás nem okszerű, a felmondás megjelölte az indokokat, az abban foglaltak valóságát a felperes nem, csak a törvényszék vizsgálta, azonban erre való indok nélkül, hiszen az abban foglaltakat sem T P ügyvezető, sem a felszámoló nem vonta kétségbe. A felmondás a szerződést megszünteti, amennyiben pedig az abban foglaltakat vitatta volna felperes, ezt legkevesebb jeleznie kellett volna, de nem tette. Értelmezhetetlen számára a törvényszék arra vonatkozó megállapítása is, hogy az alperes nem igazolta, miszerint a felmondásban megjelölt körülmények fennálltak. Egyrészt maga a tény, hogy a felperesi társaság alig több mint fél év múlva felszámolás alá került, nyilvánvalóvá teszi azt, hogy a felmondásban szereplő tények valósak voltak. Másrészről pedig nem vitatta azt a felperes, így nem érhető, hogy alperes részéről milyen mulasztás lenne e körben megállapítható.

Hangoztatta azt is, hogy a beszámítási kifogások tárgyában, azok közül is a 24.524.074 forint összegű beszámítás vonatkozásában tévesen állapította meg a törvényszék a 120 napos jogvesztő határidőt, mert az a felszámolás kezdő időpontját megelőző követelések vonatkozásában járt csupán le, de mivel alperes követelése felszámolás alatti követelés, erre figyelemmel a jogvesztő határidő beállta már fel sem merülhet. Utalt rá, hogy a felszámolás alatt keletkezett követelését alperes határidőben, a keletkezését követően azonnal bejelentette, azzal pedig a felszámoló járt el törvénytelenül, hogy az általa vitatni kívánt követelést nem terjesztette a törvényszék elé. Kiemelte, álláspontja szerint az erre megállapított határidő a felszámoló részéről jogvesztő, így a bejelentés szerint a hitelezői követelést nyilvántartásba vettnek kell tekinteni, ezáltal pedig a felperes részéről az elismertté vált, és beszámítható. Hangoztatta továbbá, hogy a keresetösszege a 36.670.069 forint összegű követelés beszámítása folytán semmilyen körülmények között nem lehet megalapozott. A beszámítási nyilatkozat kötelelem szüntető hatással jár, mivel az vitássá tehető, és azt eredménytelenül, de megtette a felperesi felszámoló, ezen összegnek levonása hiányában egyértelműen megalapozatlanná tette a saját kereseti kérelmét felperes, amit azonban sajnos a törvényszék jogszabálysértő módon mellőzött vizsgálat miatt nem észlelt. Megismételte a fellebbezésében tett korábbi előadását, a K Kft. beolvadása révén érvényesített beszámítási kifogás tekintetében is, mely szerint a törvényszék azt arra hivatkozással nem vizsgálta, hogy e követelés jogosultja nem az alperes volt. A törvényszék érvelése, úgy vélte az ítéletben hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből nem olvasható ki, mert az engedményezés kivételével semmilyen jogutódlásról nem tesz említést a jogszabály, illetőleg kifejezetten ellentétes a Gt. 70. § (1) bekezdésével. Jelen per alperese e § értelmében ugyanaz a személy, mint a felszámolás kezdő időpontjában volt. Amennyiben helytálló lenne a törvényszék

álláspontja, akkor azt kellene feltételezni, hogy a törvény által engedett, a csődtörvény által nyilvánvalóan nem tiltott átalakulást követően nem maradt olyan személy, aki a jogos, a felszámoló által nyilvántartásba vett követelését érvényesíthetné. A követelés az átalakulási mérlegben is szerepel, hiszen ez felel meg a számviteli törvénynek, az a jogutód cég vagyonelemét képezi. A törvényszék által leírtak arra vezethetnének, hogy az adós gazdálkodó szervezetnek ilyen összegű, általa is elismert követelést nem kellene kifizetnie, ami nyilvánvalóan indokolatlan, és lehetetlen.

Felperes a fellebbezésre tett ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az első fokon eljáró törvényszék a szükséges bizonyítást teljes körűen lefolytatta, ennek alapján a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogkövetkeztetést levonva marasztalta az alperest. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § (3) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn, a törvényszék által megállapított tényállás nem iratellenes, nem okszerűtlen és nem tartalmaz logikai ellentmondásokat sem. Alperesi állítással ellentétben az első fokon eljáró bíróság érdemben vizsgálta az alperes valamennyi beszámítási kifogását és azokat helyes jogi indokok alapján utasította el. Felperes az alperes beszámítási kifogásai körében az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait változatlanul fenntartva arra utalt, miszerint az alperes fellebbezésében sem vitatja, hogy a felperes szerződésszerűen teljesített, továbbá nem vitatja a felperesi követelést összecszerűségében sem, kizárólag arra hivatkozik, hogy az általa előterjesztett beszámítási kifogás jogszerűtlenül került elutasításra. Ezzel szemben azonban az alperes beszámítási kifogásainak elutasítása, a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően történt, alperes pedig a fellebbezésében egyéb olyan körülményre nem hivatkozott, amely akár az ítélet hatályon kívül helyezését, akár annak megváltoztatását indokoltá tenné. Felperes kérte továbbá az alperes másodfokú perkoltségben történő marasztalását.

A Fővárosi Ítélet tábla a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást a következőkkel egészíti ki.

A másodfokú bíróság a 4. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésében alperest a felperes felszámolójához intézett menedzsmentdíj jogcímen érvényesített - a felperes adós felé beszámítást tartalmazó - hitelezői igénybejelentésének a csatolására hívta fel, felperest pedig annak bejelentésére és alperesi nyilatkozattól függő igazolására, hogy mely alperessel szembeni követelését csökkentette az alperes által menedzsmentdíjként érvényesített, a felperes felszámolója által korábban elismert és nyilvántartásba vett 36.670.039 forint összegű követeléssel.

Alperes a másodfokú bíróság felhívására előterjesztett nyilatkozatában a felperesi kereset összecszerűségének vizsgálata hiánya körében a felperes C08LA2416077. és C08LA2416079. számú számláját érintően sérelmezte, hogy felperes e számláit az egyenes adózás szabályait megsértve állította ki, mert azon áthárított adót szerepeltetett. Úgy vélte, ezért követelése összecszerűségében a 22.525.626 forint erejéig ez okból nem lehet megalapozott. Felhívta a figyelmet arra, hogy a kereset

számítási hibát is tartalmaz, a számítási hiba a 2012. szeptember havi teljesítések helyesbítéséből adódik, mivel az két külön számlából a 2000003/2012.627. számú 17.059.131 forint összegű, valamint a CO8LA2416079. számú számlában érvényesített 30.139.676 forint összegből tevődik össze, és ad ki az ítéletben rögzített 47.349.231 forint összeg helyett 47.198.807 forint összeget. Az összecszerűség körében arra is utalt, hogy a felperes által a nyilatkozata ellenére el nem számolt összesen 1.604.899 forint összegű kiadások alperes részéről igazoltan teljesített mivolta okán a kereset ezen összeg miatt sem lehet megalapozott. A 36.670.069 forint összegű, 2012. év első félévet érintő menedzsmentdíj elszámolása körében azt hangsúlyozta, hogy a felperesi keresetből ezen összeg elszámolása nem vezethető le. Alperes a saját elszámolásáról a beszámítás vonatkozásában táblázatot készített annak kimutatására, hogy felperes a beszámítási nyilatkozat ellenére nem számolta el a menedzsmentdíj összegét, és annak figyelmen kívül hagyásával terjesztette elő a keresetét. A 2012. év második félévet érintő 22.842.758 forint összegű menedzsmentdíj beszámítására vonatkozó kiegészítést tett, csatolta e követelése bejelentésére vonatkozó dokumentumokat. Sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárásnak nem képezte részét e beszámítási kifogás vizsgálata, mint ahogy ez elsőfokú eljárásban hivatkozott, a 2013. év első félévére vonatkozó 36.670.069 forint összegű menedzsmentdíj követelése sem. Megismételte a 24.524.074 forint összegű beszámítási kifogását is, melyet az elsőfokú bíróság azért nem vizsgált, mert álláspontja szerint csak a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelés beszámítására van mód, illetőleg arra figyelemmel, mert véleménye alapján az a 120 napos jogvesztő határidő után került bejelentésre. Hangsúlyozta, hogy kártérítés jogcímén jelentette be a tárgybani beszámítási kifogását, amely a felszámoló jogsértő magatartásával ok-okozati összefüggésben felmerült, és 2013. február 28-án beállt kárigényét tartalmazza. Idézte a Cstv. 37. § (2) bekezdését, hangsúlyozva, hogy a felszámolás alatt keletkezett követelését határidőben, a keletkezését követően azonnal bejelentette, azzal pedig a felszámoló járt el törvénytelenül, hogy az általa vitatni kívánt követelést nem terjesztette a törvényszék elé. Idézte a villamosenergiáról szóló 2007. évi LXXVI. törvény 52. § (5), valamint 96. § (4) bekezdését, valamint a BDT.-ben 2008. évben 1751. szám alatt közzétett eseti döntést, ebből pedig azt a következtetést vonta le, hogy miután a felszámolónak a követelés vitán felül bejelentésre került, azt jelenleg is mint vitatott igényt kell nyilvántartania. Azt a felszámoló nem terjesztette a felszámolást lefolytató törvényszék elé, e határidő azonban nem jogvesztő, azt akár jelen perrel egyidejűleg is megteheti a felszámoló. Utalt rá, hogy a beszámítási kifogás előterjeszthetőségének nem feltétele, hogy a beszámítani kívánt követelést a felszámoló el is ismerje. A K Kft. beolvadása révén érvényesített beszámítási kifogással összefüggésben - megismételve a korábbi előadását - azt hangoztatta, hogy jelen per alperese ugyanaz a jogi személy a Gt. 70. § (1) bekezdése révén, mint aki a felszámolás kezdő időpontjában volt, a követelés nem került átadásra és azt ugyanaz a személy érvényesíti hitelezőként, aki a felszámolás elrendelésének időpontjában is a követelés vonatkozásában hitelező volt.

Felperes az alperes nyilatkozatára bejelentette, hogy a 36.670.069 forint összegű

menedzsmentdíjat az alperes beszámítási nyilatkozatának megfelelően a 2372572/2012., a 2372573/2012, és a 2372575/2012. számú számlák alapján fennálló követeléseire elszámolta. Ezért a keresetét ezen összeggel csökkentette oly módon, hogy az 53.547.755 forint összegű követelést 41.874.951 forintra, a 70.799.532 forint összegű követelést 55.586.752 forintra, a 13.852.805 forint összegű követelést 4.068.320 forint összegre szállította le. Elfogadta továbbá alperes észrevételét, miszerint a felperesi kereset számítási hibát tartalmaz. Figyelemmel arra, hogy a számítási hiba a 47.349.231 forint összegű követelést érinti, így azt 47.198.807 forint összegre szállította le. Leszállított keresetének összegét 244.161.956 forint összegben jelölte meg. Észrevételt tett továbbá az alperesi nyilatkozatban foglaltakra, álláspontja szerint a CO8LA24160077. és a CO8LA2416079. számú számláit helyesen állította ki, egyebekben alperes az elsőfokú eljárás során erre nem hivatkozott, ezért a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban erre már nem hivatkozhat. Utalt arra is, hogy az áfa törvény 55. § (1) bekezdése értelmében az adófizetési kötelezettséget annak a ténynek a bekövetkezése keletkezteti, amellyel az adóztatandó ügylet tényállásszerűen megvalósul. A villamos energia értékesítés, amelyre az alperes által hivatkozott két számla vonatkozik, 2012. augusztusában, illetve 2012. szeptember 13-ig valósult meg, tehát a teljesítés időpontja a felszámolás előtti időszakra esik. Az 1.604.899 forint összegben beszámítani kívánt alperesi igénnyel kapcsolatban mellyel összefüggésben az alperes arra hivatkozik, hogy a felperes helyett számlákat egyenlített ki az A E S felé, ugyancsak a Pp. 235. § (1) bekezdését hívta fel. Utalt továbbá arra is, hogy az alperes és a felperes között e számlák kiegyenlítésére vonatkozóan tartozásátvállalási megállapodás nem jött létre. Alperes a Ptk. 286. § (1) bekezdése alapján nem volt tehát jogosult teljesíteni a felperes helyett, ezért ezt az összeget a felperessel szemben nem érvényesíteni. A 2012. év második félévet érintő 22.842.758 forint összegű menedzsmentdíj beszámítási kifogásként való érvényesíthetősége vonatkozásában az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját változatlan tartalommal fenntartotta. A 2013. első félévre elszámolt 36.670.069 forint összegű menedzsmentdíj beszámítása kérdésében azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárásban alperes ezt beszámítási kifogásként nem érvényesítette, ezért erre a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban már nem hivatkozhat. Megjegyezte e követeléssel összefüggésben azt is, hogy ez a felszámolás kezdő időpontjában nem állt fenn, így beszámítási kifogással nem érvényesíthető. Az alperes által beszámítási kifogásként érvényesített további 24.525.074 forint összegű kártérítési igénnyel kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy alperes e kártérítési igénye a felszámoló 2012. szeptember 24. napján kelt azonnali hatályú felmondásából ered, ezért az a Cstv. 47. § (1) bekezdése alapján a felmondás közlésétől számított 40 napon belül jelenthető be a felszámolónak. E követelésre is alkalmazandó azonban a 120 napos jogvesztő határidő, ami jelen esetben 2013. január 23-án letelt. A K Kft. hitelezői igényének beszámítási kifogásként való érvényesíthetősége vonatkozásában az elsőfokú eljárásban előadottakat változatlan tartalommal fenntartva rögzítette, hogy az alperesi előadással ellentétben legutolsó nyilvántartása szerint a hitelezői igény összege 62.380.846 forint volt.

Alperes a felperes előkészítő iratára tett észrevételében azt hangsúlyozta, hogy fellebbezésének érdemi indoka az volt, hogy az elsőfokú bíróság csak a jogalap vonatkozásában folytatott le részben bizonyítást, míg az alperesi ellenkérelemben foglaltak ellenére a keresetben foglaltakat sem annakösszecszerűségében, sem pedig ehhez kapcsolódva a beszámítási kifogások tény és jogalapját, illetőlegösszecszerűségét nem vizsgálta, és nem folytatta le az ezzel összefüggő, szükséges bizonyítást. Felperes a keresetét az elsőfokú ítélettel szemben maga módosította és szállította le az alperesi észrevételek alapján, csak most a másodfokú eljárásban tett érdemi, a kereseti kérelemösszecszerűségé vonatkozásában észrevételt. A felperesi előkészítő irat további állításait érintően a CO8LA2416077. és CO8LA2416079. számú számla áfatartalmát érintően arra hivatkozott, a számla kiállításával a felperes maga is elismerte, hogy folyamatos szolgáltatásról van szó, a teljesítés ideje pedig ebben az esetben törvény által determinált. A teljesítés ideje a felszámolás idejére esik, maga felperes csatolta be azt az állásfoglalást, miszerint ebben az esetben a számlát a fordított áfa szabályai szerint kell kiállítani. A felperesnek az 1.604.899 forint összegű alperes által az A E S felé történő megfizetésével kapcsolatos észrevételében foglaltakkal az alperes továbbra sem értett egyet, azt hangsúlyozta, hogy a hivatkozása egyrészt nem új, másrészt ezeknek a tényeknek a felhívása is az elsőfokú eljárásban hozott ítélet megalapozatlanságának az igazolását szolgálja. Tévesnek tartotta továbbá a tartozásátvállalás körében kifejtett álláspontját is a felperesnek, mert ezt a megoldást épp a kötelezett felperes bevonásával és tudtával teljesítette alperes. Utalt arra is, hogy felperesi oldalról sem lehetett kérdéses továbbá, hogy a mérlegkör felelős alperesnek jelentős jogi érdeke fűződött a fizetni képtelen felperes helyett történő teljesítéshez. Hangsúlyozta, hogy a 24.525.074 forint összegű kártérítési igény vonatkozásában a felperes álláspontja jogilag megalapozatlan, a kár a Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint a károsodás bekövetkeztével nyomban esedékessé válik. A kár bekövetkezése azonban csak akkor történik meg, amikor az érdeksérelmet elszenvedő fél vagyonának csökkenése beáll. A fenyegető igény nem jelenti a kár bekövetkezését. Ahogy alperes a hitelezői igény bejelentésekor jelezte, a kár az abban szereplő időpontban állt be, mert alperesnek is az elszámoláskor kellett az egyébként kötbéreként jelentkező összeget kiegyenlítenie. Alperes ismételten hivatkozott arra, hogy a beszámítási kifogások vizsgálata nem képezte az elsőfokú eljárás tárgyát. A K Kft. hitelezői igényének beszámítását érintően arra utalt, hogy felperes eddig az összeg mértékét nem kifogásolta, ez a felperesi hivatkozás pedig a valószínűség legalacsonyabb szintjét sem éri el, szemben az alperes által csatolt, a felszámoló által aláírt irattal szemben. Alperes nyomatékosan hangsúlyozta továbbá, hogy fellebbezési kérelme az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányult, így az általa felhozott tények, melyek mindegyike az elsőfokú bíróság által vizsgálni szükséges jogkérdés volt, előterjeszthetők a fellebbezésben is.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perben eldöntendő jogkérdések elbírálására irányadó tényállást helyesen állapította meg, és a megállapított tényállásból túlnyomórészt

helytálló jogi következtetésre jutott. A fellebbezésben felhozottak nem szolgálnak alapul az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítására, csupán - a felperes másodfokú eljárásban tett kereset leszállítására figyelemmel - annak részben történő megváltoztatására.

Alperes a határidőben előterjesztett fellebbezésében azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét az érvelése figyelmen kívül hagyásával, a felperes, illetve a tanúk által elmondott közvetett információk alapján, annak egyoldalú figyelembevételével hozta meg. Arra utalt, hogy az elsőfokú ítélet a beszámítási kifogásait és jogviszonyhoz tapadó kifogásait és érdemi ellenkérelmét nem vizsgálta. Ezzel összefüggésben a 95.655.000 forint és a 24.525.074 forint kártérítési igények, valamint a 26.289.836 forint és a 36.670.069 forint menedzsmentdíjak, továbbá a K Kft.-től jogutódlással megszerzett 85.730.743 forint összegű követelés beszámításának elbírálatlanságát sérelmezte. Kifogásolta továbbá az elsőfokú bíróság megállapodás felmondása kérdésében elfoglalt jogi álláspontját is.

Az alperes fellebbezésben tett állításával szemben azonban az első fokon eljáró bíróságnak az alperes valamennyi beszámítási kifogását tételesen és érdemben vizsgálta, az ítéletében azok elutasításának jogi indokát is adta, az ezzel összefüggő bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak szerint értékelte, és azt meggyőződése szerint bírálta el.

Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes kártérítési követelésként érvényesített 95.655.000 forint összegű igényének beszámítási kifogásként való érvényesítése - figyelemmel a Cstv. 38. § (3), valamint a Pp. 229. § (1) bekezdésére -, kizárt. A Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkf.43.332/2013/3. számú végzésével az elsőfokú bíróság 3.Fpkh.07-12-000048/6. számú - ugyanezen összeg, mint vitatott hitelezői igény tárgyában indult eljárásban hozott, az igényt elutasító - végzését helybenhagyta. Erre figyelemmel e követelést a felszámoló nem tartja nyilván, nyilván nem tartott és vitatott hitelezői igényként elutasított követelés perben való beszámítására nincs lehetőség.

Osztotta azt az álláspontját is, hogy a kártérítési igényként érvényesített 24.525.074 forint összegű követelés beszámítása - mivel annak nyilvántartásba vétele nem történt meg -, ugyancsak nem lehetséges. Az elsőfokú bíróságnak e követelés beszámíthatóságát érintő álláspontját annyiban pontosítja, hogy a Cstv. 38. § (3) bekezdése csak a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelések beszámítását engedi, azonban a beszámítási kifogás értelmezéséhez az alapvető szabályokat tartalmazó Cstv. 36. § (1) bekezdését is figyelembe kell venni. A Cstv. 36. § (1) bekezdése lehetővé teszi, hogy később keletkezett követelés beszámítására is sor kerülhessen a felszámolás során. Ez a beszámítás történhet úgy, hogy az adós által kezdeményezett peres eljárásban az alperes hitelező a felszámolás során keletkezett követelését érvényesíti beszámítási kifogás útján. A Cstv. 36. § (1) és 38. § (3) bekezdésének együttes értelmezéséből kitűnően tehát a

hitelező olyan követelést is érvényesíthet beszámítási kifogásként, amely a felszámolás kezdő időpontját követően keletkezett, feltéve, hogy a követelés jogosultját a felszámoló hitelezőként nyilvántartásba vette, és a követelés tekintetében nem történt jogutódlás a felszámolás kezdő időpontját (a követelés keletkezését) követően, azaz, a követelés jogosultja a beszámítási kifogás előterjesztésének időpontjában is a hitelező volt.

Téves alperes álláspontja a tekintetben is, hogy a vitatott hitelezői igény nyilvántartásba vételére megállapított határidő a felszámoló részéről jogvesztő, így a bejelentés szerint a hitelezői követelést nyilvántartásba vettnek kell tekinteni, ezáltal pedig az a felperes részéről elismertté vált és beszámítható. A rendelkezésre álló peradatokból kitűnően ugyanis a felszámoló a hitelező 24.525.074 forint összegű igényének a nyilvántartásba vételét - elkészttség miatt - megtagadta. Ezzel összefüggő álláspontjáról a hitelezőt is tájékoztatta, a felszámoló hitelezői igény nyilvántartásba vételét elutasító intézkedését pedig a hitelező a Cstv. 51. §-ában szabályozott kifogás útján nem támadta. Mivel e hitelezői igény nyilvántartásba vételére mindez idáig nem került sor, így annak beszámítására sincs lehetőség. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy alperes e hitelezői igényét a felszámoló - általa jogszerűtlennek tartott - felmondására alapítja, így erre figyelemmel a felszámolóval szemben a Cstv. 54. §-a szerint érvényesíthet igényt.

Alap nélküli továbbá, ahogy ezt az elsőfokú ítélet is helyesen rögzíti - nyilvántartásba vétel hiánya okán - az alperes 26.289.836 forint összegű, a felszámolás időszakára eső menedzsmentdíjként érvényesített beszámítási kifogása is.

A 36.670.069 forint összegű, 2012. év első félévére vonatkozó menedzsment díjként előterjesztett igény vonatkozásában pedig a másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a feleket a felszámoló által nyilvántartásba vett 2012. év első félévre járó menedzsmentdíj beszámítását alátámasztó bizonyítékainak az előadására és csatolására hívta fel. Az alperes nyilatkozatában foglaltakra figyelemmel felperes a beszámítást elfogadva, a kereset összecszerűségében rejlő számítási hibát is korrigálva, a keresetét összességében 244.161.956 forint összegre szállította le.

A K Kft. mint jogelőd hitelezőtől jogutódlás útján megszerzett követeléssel összefüggően abban a kérdésben kellett állást foglalnia a Fővárosi Ítéltáblának, hogy érvényesítheti-e jogszerűen a beadvadás útján jogutóddá vált hitelező a jogelőd bejelentett, és a felszámoló által nyilvántartásba vett követelését beszámítási kifogásként.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a K Kft.-től jogutódlással megszerzett 85.730.743 forint követelés beszámítására vonatkozó, azt elutasító jogi érvelésével. Kétségtelen, hogy a K Kft. beadvadással való megszűnése folytán a követelés az alperesre szállt át, és alperes a 2013. október 2. napjával megszűnt K Kft. jogutóda. Alperes fellebbezési érvelésével szemben azonban tény, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában nem az alperes, hanem a hitelező volt. A követelés a hitelezőre annak igényérvényesítési lehetőségével szállt át, kivéve a beszámítást, annak lehetőségét ugyanis - ahogy ezt az elsőfokú bíróság

is helyesen értelmezte - a Cstv. 38. § (3) bekezdésének rendelkezése zárja ki azzal, hogy csak annak a hitelezőnek engedi meg a beszámítást, aki a felszámolás kezdő időpontjában is a hitelező volt. Vagyis nem a felszámolás kezdő időpontjában is meglévő hitelezői minőségnek, hanem a jogi személy azonosságának tulajdonít a jogszabály jelentőséget a beszámítás vonatkozásában.

Az alperes fellebbezés kiegészítését érintően a másodfokú bíróság mindenekelőtt rögzíti, hogy a Pp. 247. § (2) bekezdése értelmében a fellebbezési kérelmet az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem érintett részére nem lehet kiterjeszteni. A feleknek a fellebbezésre rendelkezésre álló határidő alatt kell úgy előterjeszteniük kérelmeiket, hogy az megfeleljen a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Sem a fellebbezés kiegészítésükben, sem pedig a bíróság felhívására előterjesztett beadványaikban nincs lehetőség olyan további jogorvoslati kérelmek előadására, amelyek az eredeti, határidőben előterjesztett fellebbezésben nem szerepeltek.

Alperes a határidőben előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet általa beszámítani kért követeléseit érintő, valamint a megállapodás és külön megállapodás felmondása körülményei körében tett megállapítását sérelmezte, a felperesi követelés összecszerűsége kérdésében elfoglalt jogi álláspontját nem. Ebből következően a későbbiekben, így a fellebbezése kiegészítésében, valamint a bíróság felhívására tett nyilatkozatában előterjesztett további kérelmek felülbírálata, a már kifejtettek szerint nem volt lehetséges. Továbbá, ha a fél olyan tényre vagy bizonyítékra hivatkozik, amelyet gondos pervitel mellett már az elsőfokú eljárásban felhozhatott volna, de ezt elmulasztotta, úgy a másodfokú bíróság azt figyelmen kívül hagyja.

Rámutat azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság 5. sorszámú végzésében tett felhívásban foglaltakra az alperes a 2012. augusztus és szeptember hónapra megjelölt felperesi kereset összecszerűségét vitatta, az elsőfokú bíróság erre figyelemmel sorakoztatta fel ítéletének 6. oldalán azokat a felperes által csatolt bizonyítékokat, amelyekből azt a következtetést vont le, hogy felperes a keresetlevélben írt számlák szerinti villamos energia mennyiségeket az alperes részére leszállította, olyan egységáron, amelyet az alperes a mérlegkör tagokkal, így a felperessel korábban egyeztetett. Bizonyítottanak fogadta el azt is, hogy a peres felek között az általuk kötött megállapodás és külön megállapodás annak megkötésétől egészen annak a felszámoló általi felmondásáig, azaz 2012. szeptember 24. napjáig érvényben volt, ennek alapján felperes a szerződés szerint, illetve a peres felek, valamint a villamos energia kereskedő A S-vel folytatott egyeztetések szerint, szerződésszerűen teljesített.

Nem alapos alperesnek a fellebbezésében, illetve annak kiegészítésében tett, a megállapodás, illetve külön megállapodás felmondása kérdésében az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett indokolás okszerűtlenségét érintő megállapítása sem. A felmondás érvényességét érintően az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel a Ptk. 321. § (1) bekezdésében foglaltakat, s ebből, valamint a rendelkezésre álló peradatokból alappal vont következtetést arra nézve is, hogy az alperes nem bizonyította, miszerint a felmondás oka a felperes gazdálkodásában bekövetkezett jelentős és

súlyos változás, a felmondásra vonatkozó nyilatkozat keltének időpontjában fennállt volna, illetve nem igazolta azt sem, hogy ennek az oknak a fennállása esetén, az általa hivatkozott keretmegállapodás 14/1. pontja szerinti eljárást lefolytatta volna, és azt követően küldte volna el a felmondásra vonatkozó nyilatkozatát a felperes részére. Mindezek alapján helyesen vont következtetést arra nézve, hogy az alperes perben becsatolt 2012. február 9-én kelt, a felpereshez intézett felek közötti megállapodás és külön megállapodás felmondására vonatkozó nyilatkozata érvényes felmondásnak nem tekinthető.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a felperes elismerésére figyelemmel a rendelkező részben foglaltak szerint a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és alperest a felperes leszállított keresetének megfelelő összeg és annak törvényes kamatai megfizetésére kötelezte.

Az alperes fellebbezése csupán részben - a felperes kereset leszállítására figyelemmel - vezetett eredményre. Ennek következményeként felperes 87%-os mértékben lett pernyertes, így felek a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a pernyertesség és pervesztesség arányában viselik az illetékekről szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja, és 46. § (1) bekezdésben foglaltak szerint megállapított mértékű első-és másodfokú eljárási illetéket, annak figyelembevételével, hogy felperesnek az Itv. 62. § (1) bekezdés i) pontjában biztosított illetékfeljegyzési jogára figyelemmel kereseti illetéket nem kellett lerónia. A feleket megillető jogi képviseleti munkadíj mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2) és (5) bekezdése alapján, hivatalból, mérlegeléssel, a kifejtett jogi képviseleti tevékenységgel, valamint a pernyertesség és pervesztesség arányában állapította meg.

Budapest, 2014. március 26.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
előadó bíró

. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző